

faste Jerusalemma taggasi tulli ja sedl
seadusle laeka ees scisus ja ohverdas põl-
keta nisse ohwrid, ja valmistas tanno-
ohwrid. Neid ei vodnud ta mitte Ribe-
onis Jummalale tehha, sest et se sead-
dusse laekas, mis Issandat Jesust tah-
hendas, Jerusalemmas olli, siis hoidis
ta neid, funni ta selle ette tulli, et ta se-
ga piddi omma usko ülesnäitma, et keile
se arm, mis Jummal temmale näitnud,
ei mitte omma headusse vaid Jesusse tul-
lewa õrreleppitamisse ja tenistusse pär-
rast temmale olli juhtund. Se peale teg-
gi ta jodud keige omma sulastele ei mitte
lühha ja furja himmo rõmustamisseks,
vaid et nemmad omma funningaga Iss-
sanda sees piddid rõõmsad ollema.

Et Jehovah, mis ta Salomonile tuo-
tand, kõrvalt kätte saatnud, sest sai tem-
ma rahwas pea selged märgid tunda ja
näh-

nähha. Eesimenne olli fohto-moistmis-
se tarkus. Sest ürrikest aega pärast
sedda kui ta Ribeonist sai taggasi tulnud,
tullid faks horanaest funninga jure ja sei-
fid temma ees. Need faks ei olnud su-
rest meid keige alwema rahwa soust se-
pärast olleks funningas neid kül woind
allama fohto ette aiada, aga et ta san-
nakuselikko süddant olli pallunud, siis ei
tüddind ta mitte keige alwema innimesse
kaehdust kunka. Se riio-assis nende mah-
hel olli fa nenda umbne, et ei ükski inni-
menne omma tarkusse läbbi ei woind sel-
letada, kellel õigus piddi ollema, kellel
olematka. Sest se üks naene üitles : Oh
mo issand, minna ja sesinnane naene el-
lasime ühhes koias, ja minna sain sedl
koias lapse temma jures. Ja se sündis
folmandamal päival pärast, kui ma
lapse sain, et ka sesinnane naene lapse sai,
ja meie olline ühhes, ei olnud voodrast
meie